

Hồi 94

Trừ Yêu đại kế

C hung lâu nghị hội tạm thời chiếm lĩnh tổng đàn Yết bang, võ sĩ các bang chặn hết lối vào ra, ngoài ra còn bố trí canh gác ở các nhà bên cạnh, một số võ sĩ Yết bang còn ở lại trong chủ sảnh cũng bị mời ra ngoài.

Đại đường của Yết bang hai bên tường treo đầy chiến giáp mũ trụ, cùng một ít cung tên vũ khí các loại, rõ ràng Yết bang ngoài chuyện buôn bán lớn đồ da, còn sản xuất khô giáp.

Bất quá với sự ra đi Trường Cáp Lực Hành, Yết bang đã trở thành một tiểu bang hội không đáng kể, sinh ý trong tay sẽ bị thế lực khác đoạt mất.

Mọi người lần lượt ngồi quanh chiếc bàn tròn lớn đặt giữa phòng, Kỷ Thiên Thiên ngồi giữa Yến Phi và Mộ Dung Chiến, đôi mắt buồn rầu, rõ ràng là đang ưu tư vì sự việc phát triển như vừa rồi, tuy nhiên thần thái tuyệt đại phong hoa của nàng khiến mọi người dù đang trong nghịch cảnh vẫn tràn đầy hy vọng và đấu chí.

Trác Cuồng Sinh nói: "Thật kỳ quái! Trường Cáp lão đại xưa nay rất trọng lời hứa, đã đáp ứng với ta tham gia nghị hội, bỗng dưng thế nào mà lại bỏ đi?"

Mộ Dung Chiến thở dài: "Đã mang hài cốt nữ nhi hỏa thiêu thì đến với không đến khác gì nhau?"

Cặp mắt diễm lệ của Kỷ Thiên Thiên hướng về phía Phương Hồng Đồ, dịu dàng nói: "Phương tổng tuần là người đủ tư cách và nhiều kinh nghiệm nhất trong việc truy tầm Hoa Yêu, hiện giờ lão đại các bang hội đều ngồi đây, chỉ cần có kế hoạch thiết thực, mọi người nhất định sẽ hết sức ủng hộ người".

Phí Chánh Xương nói: "Phí mỗ đề nghị tám bên chính thức tham gia hội nghị mỗi bên cử ra đại biểu ba vị cao thủ hạng nhất, chia ra ba tổ, mỗi ngày mười hai canh giờ luân phiên bảo hộ Phương tổng tuần, mà mỗi đêm lại ở một địa phương khác nhau, không để Hoa Yêu có cơ hội".

Mọi người đều gật đầu, biện pháp này có thể làm Phương Hồng Đồ an tâm và bảo đảm an toàn cho gã, lại còn khiến các thế lực tham gia biết rõ tình hình đối phó với Hoa Yêu phát triển đến đâu.

Hồng Tử Xuân nói: "Tốt nhất là chúng ta chọn ra một Trừ Yêu đội, có thể tập hợp và xuất kích trong thời gian ngắn nhất, một khi phát hiện tung tích Hoa Yêu, lập tức toàn lực xuất thủ giết chết hẳn".

Những người ngồi đó toàn là kẻ giang hồ dày dạn kinh nghiệm, không cần mất nhiều thời gian suy nghĩ cũng đủ đưa ra những biện pháp hữu hiệu.

Hạ Hầu Đình tiếp lời: "Ta đồng ý với đề xuất lúc trước của Yến Phi, hẳn phải có đầu mối được, trong việc đối phó với Hoa Yêu, chúng ta cần chọn ra một người lãnh đạo để tổ chức và vận dụng linh hoạt các lực lượng".

Nói rồi nhìn Yến Phi: "Trong bụng Yến Phi hẳn phải có chủ kiến rồi, sao không nói ra để mọi người cùng tham gia?".

Ánh mắt mọi người bất giác tập trung vào Kỷ Thiên Thiên, bởi vì chỉ có nàng là người mà ở đây ai nấy đều vui lòng tuân lệnh, ít nhất là lúc Yến Phi đưa ra kiến nghị thì tình huống là như thế.

Yến Phi thì ngẫm bối rối, nguyên do khi chàng đưa ra ý tưởng này đã nghĩ đến Lưu Dự, gã là một trinh sát ưu tú của Bắc Phủ binh, rất tinh thông thuật tìm kiếm điều tra, lần theo dấu vết, mưu lược hơn người, lại giỏi binh pháp, rất thích hợp vai trò cầm đầu lần này.

Nhưng đêm nay Lưu Dự phải động thân trở lại Quảng Lăng, không thể đảm đương trách nhiệm này được.

Kỷ Thiên Thiên giận dữ nói: "Vì sao ai cũng nhìn nô gia chứ? Người thích hợp nhất ngồi bên đó mà".

Ngọc thủ từ trong tay áo thò ra, ngón tay nỏ nà trở thẳng vào Phương Hồng Đô.

Phương Hồng Đô lập tức lại trở nên hoảng hốt, lắp bắp nói: "Tôi sao được?".

Chúc lão đại hân hoan nói: "Pháp nhãn Thiên Thiên tiểu thư không sai, ngoài Phương lão tổng ra, không còn ai thích hợp hơn".

Cơ Biệt gạt đầu: "Phương tổng tuần làm là tốt hơn hết, đã vì mình lại vì người. Bọn ta sẽ dùng trận thế mạnh nhất để phối hợp người, nếu như thế mà vẫn không thể diệt yêu trừ ma thì thiên hạ sợ chẳng ai làm gì được hẳn nữa".

Trác Cuồng Sinh hoan hỉ: "Mấy khi chúng ta đoàn kết nhất trí thế này, đây là chuyện chưa từng thấy ở Biên Hoang Tập".

Hồng Tử Xuân gượng cười: "Ai dám không hợp tác nào? Hoa Yêu liên tiếp hai lần gây án, Biên Hoang Tập lòng người bàng hoàng, nếu để hẳn tiếp tục càn rỡ, Hoang dân

sẽ ùn ùn bỏ đi, người muốn đến cũng chẳng dám đến. Đừng có coi thường ảnh hưởng phá hoại của Hoa Yêu, hấn có thể biến Biên Hoang Tập đang hưng vượng thành một thị trấn tang ma, đến lúc đó cả lũ chúng ta chỉ còn uống gió tây bắc”.

Cơ Biệt thở dài: "Ta có một cảm giác rất bất tường, nếu như Hoa Yêu phạm án ở thánh địa Dạ Oa Tử của chúng ta, không biết sẽ có ảnh hưởng gì?".

Mọi người im bật, nếu chuyện này xảy ra, chẳng những sẽ là sự khiêu chiến lớn nhất đối với Biên Hoang Tập, mà còn là một sự rỏ rúng bồi nhọ, làm cho Dạ Oa Tử vĩnh viễn không xóa được vết nhơ này, biến khu vực thần thánh của Biên Hoang Tập thành ra một nơi hoảng loạn.

"Rầm!".

Mộ Dung Chiến vỗ bàn, hung quang ngập hai mắt, nói: "Phương tổng tuần giờ đã thực sự là lão đại của Trừ Yêu đội rồi, xin nói với chúng ta, bước tiếp theo phải làm gì?".

Phương Hồng Đồ biết không từ chối được, liền hít một hơi thở sâu, hạ quyết tâm, ánh mắt lấp lánh tự tin quét khắp lượt mọi người nói: "Trước hết phải bảo mật, bất kỳ kế hoạch hay hành động gì, chỉ giới hạn trong số người ngồi đây biết thôi, bởi vì ngoài chúng ta ra, ai cũng có thể là Hoa Yêu".

Mọi người lại lần nữa nhận thấy năng lực đảm trách thất tinh tổng tuần bộ của gã, đúng là như vậy, vì lúc Hoa Yêu phạm án lần thứ hai, những người ngồi đây đều có mặt tham gia Chung lâu nghị hội, đương nhiên không thể hoài nghi.

Phương Hồng Đồ tiếp tục: "Thành viên của Trừ Yêu đội chính là những người đang ngồi bên bàn này. Nếu theo thói quen cũ thì Hoa Yêu rất hiếm khi trong quãng thời gian ngắn liên tục gây án, nếu đã như vậy, coi như hấn sẽ tạm thời ngừng tay một buổi, nhưng giả thiết hấn trong vòng ba ngày lại phạm án, có lẽ có thể gián tiếp chứng thực kẻ giết nữ nhi của Trường Cáp lão đại là một người khác, còn vụ án xe ngựa khẳng định là do Hoa Yêu gây nên".

Chúc lão đại nói: "Theo kinh nghiệm của Phương tổng tuần, trước đây quãng thời gian tối thiểu mà Hoa Yêu tác án lần sau là bao ngày?".

Phương Hồng Đồ nói: "Khi gây án ở Trường An ba năm trước, trong vòng ba tháng hấn gây ra bảy vụ, trong đó hai vụ gần nhau nhất chỉ cách hai ngày, nhưng cũng chỉ có một lần, ngoài ra thường cách nhau nhiều ngày".

Cơ Biệt kinh hãi nói: "Té ra có chuyện này ư, vì sao ta không nghe nói?".

Phương Hồng Đồ trầm giọng: "Vì rằng đại vương cố tình dìm chuyện này đi, không để tiết lộ phong thanh, tránh cho dân chúng hoảng sợ. Tôi cũng vì chuyện này được triệu

về Trường An, phụng chỉ thành lập Tập Yêu đoàn, không tiếc nhân lực vật lực đi khắp chân trời góc biển tróc nã Hoa Yêu mang về quy án”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Phương tổng tuần nói không sai, ta từng nghe tộc nhân nói chuyện này, chỉ là khi đó không để ý”.

Tộc nhân của hắn chính là huynh đệ Mộ Dung Vĩnh, bọn họ nhiều năm coi việc cho Phù Kiên ở Trường An, đương nhiên hiểu rõ chuyện này.

Chúng nhân nghe vậy đều lo lắng, khi đó Phù Kiên như mặt trời giữa Ngọ, thủ hạ cao thủ như mây, lại có vị siêu cấp thần bộ Phương Hồng Đồ trong tay, vậy mà đến cả chéo áo của Hoa Yêu cũng không đựng vào được, thế mới biết Hoa Yêu thật có tài lẩn tránh.

Ánh mắt lạnh lẽo tàn khốc của Hách Liên Bột Bột nhìn Phương Hồng Đồ, chậm rãi nói: "Phương tổng tuần có thể cho chúng ta chứng kiến khẩu giác linh diệu của ông không?”.

Lúc này không ai còn nghi ngờ thân phận Phương Hồng Đồ, cảm thấy Hách Liên Bột Bột hơi đa sự, nhưng lão giang hồ vẫn là lão giang hồ, cái đó gọi là cẩn tắc vô áy náy, hơn nữa cũng muốn coi xem có phải Phương Hồng Đồ đã thổi phồng hay không, vì vậy không một ai phản đối.

Phương Hồng Đồ đã sớm chuẩn bị, chậm rãi đứng dậy, chấp tay sau lưng đi một vòng xung quanh mọi người, nói: "Bây giờ tôi sẽ ra ngoài cửa, chỉ cần mấy vị tới góc phòng đứng đó một chút, tôi có thể biết vị đó là ai”.

Lại khê thở dài rồi mới đi ra ngoài.

Cơ Biệt ngạc nhiên: "Phương tổng tuần vì sao bỗng nhiên thở dài?”.

Phương Hồng Đồ dừng lại, hơi lúng túng nói: "Nói ra thật xấu hổ, Thiên Thiên tiểu thư có hơi thở quyến rũ chưa từng thấy, bất giác tự thẹn mình xấu xa, chứ không có lý do gì khác, xin Thiên Thiên tiểu thư chớ trách”.

Kỷ Thiên Thiên má đỏ như ráng chiều, "a" lên một tiếng, thần thái cực kỳ quyến rũ, thấy vậy ai nấy đều thiếu điều tiêu hồn lạc phách. Tham dự ai cũng là cao thủ, khẩu giác linh mẫn hơn người thường, đều cảm nhận được mùi hương thanh tân của nàng, vì vậy có thể hình dung lỗ mũi Phương Hồng Đồ linh mẫn như loài chó, cảm nhận đương nhiên sâu xa hơn người khác. Chính như Phương Hồng Đồ đã thẳng thắn trình bày, gã tự vấn không đủ tư cách theo đuổi Kỷ Thiên Thiên, vì thế mới sinh ra cảm giác tự ti, mất mát và buồn rầu.

Lưu Dự nhìn theo bóng dáng Phương Hồng Đồ mất hút bên ngoài, bất giác liếc nhìn Yến Phi, gã và Yến Phi đều trầm mặc hơn người khác, tự mình biết việc mình, gã đêm nay sẽ ly khai Biên Hoang Tập nên cũng không muốn nói nhiều, trái lại sự trầm mặc của Yến Phi lại tựa như không có đạo lý.

Một cách ngấm ngấm, gã cảm giác trong lòng Yến Phi đang nghĩ đến sự khác biệt và sự khác biệt có thể có với những người ngồi đó.

o0o

Bác Kinh Lôi đang coi lại số tiền vàng Biên Hoang công tử để lại, đưa vào miệng cắn thử, nói: "Tiểu tử này giàu có phi thường".

Âm Kỳ cũng cầm một đỉnh vàng lên nghiên cứu, nói: "Toàn bộ đều là vàng của quan gia Kiến Khang kinh doanh, đều có tiêu ký rõ ràng".

Bác Kinh Lôi quay sang Đồ Phụng Tam này giờ vẫn im lặng: "Lão đại vì sao không giữ y lại, e đêm dài nhiều mộng, đường xa tốn sức?".

Âm Kỳ cũng nghi hoặc nhìn Đồ Phụng Tam, với tác phong hành sự của y, nếu có người dám công nhiên trêu vào, đâu dễ yên lành bỏ đi.

Đồ Phụng Tam đã có chủ kiến, vẻ mặt tàn khốc, cười lạnh, từ từ nói: "Đây là Biên Hoang Tập, không phải là Kinh Châu. Chúng ta hiện tại chưa đứng vững, các bước kế hoạch triển khai chưa xong. Có câu người đến không lành, người lành không đến, Tống Mạnh Tề dám quay lại gây hấn với ta, bề ngoài tỏ ra có chỗ dựa vững chắc, nếu không phải là có thực lực thì là kẻ điên, các ngươi có nghĩ y điên không?".

Âm Kỳ lắc đầu: "Y đương nhiên không điên, trái lại còn là nhân vật đệ nhất lưu trí dũng song toàn, giả như chúng ta trong vòng ba ngày không đoạt được mệnh y, tất không còn mặt mũi nào ở lại Biên Hoang Tập nữa".

Đồ Phụng Tam ung dung nói: "Ta ngày càng cảm thấy hứng thú lẫn lộn phẫn đấu ở Biên Hoang Tập, người này hôm ta khai trương, trước mặt dân chúng bốn cột chúng ta, đoạt trước tiếng tăm, khiến cho cả Biên Hoang Tập đều biết chúng là tử địch của ta. Hiện tại lại công nhiên tuyên chiến với chúng ta, chắc y sẽ cho loan truyền tin tức này khắp toàn Tập, đẩy ta vào thế không giết y không được".

Bác Kinh Lôi hùng hổ: "Tôi vẫn chưa minh bạch lão đại ngại ngừng điều gì mà không lập tức động thủ giải quyết xong luôn mọi chuyện rắc rối, lại còn để y bỏ đi".

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Kinh Lôi vẫn cứ hay nóng nảy như thế, ở Kinh Châu đương nhiên là không vấn đề gì, nhưng hiện giờ ta đang ở Biên Hoang Tập, là nơi nguy hiểm nhất trên thế gian, bước lầm một bước lập tức có thể đại họa đổ xuống đầu. Tống Mạnh Tề đâu phải đơn thân tác chiến, ít nhất cũng có Nhan Bá trợ trận, còn kẻ nào chống lưng cho y, ta còn phải điều tra thêm".

Bác Kinh Lôi vẫn không nguôi giận, mắt rực hung quang nói: "Chẳng phải chúng ta đã chuẩn bị chơi một cú tanh bành khói lửa hay sao? Nhân mã của ta có hơn một nửa đã tiềm nhập Biên Hoang Tập, chỉ cần tín hiệu phát ra là có thể lật tung cả Biên Hoang Tập, hà huống chỉ là một tên Biên Hoang công tử con con ấy, chúng ta cần bản không cần để ý y ba đầu sáu tay gì hết. Kẻ nào chống đối ta, kẻ ấy chỉ có gặp tai họa".

Âm Kỳ lắc đầu nói: "Thực ra chúng ta không nên tuốt kiếm giương cung ngay lúc này, tôi vừa nhận được tin Hoa Yêu đem qua gian sát con gái Trường Cáp Lực Hành, lại tiếp tục gây án lần hai, mà lần này là lần đầu tiên phạm án giữa ban ngày. Các đại thế lực ở Biên Hoang Tập đã kết lại thành một khối, nếu chúng ta có ý đồ dùng vũ lực khống chế Biên Hoang Tập, sẽ gây nên phản cảm từ cả Biên Hoang Tập, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi".

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Nếu chỉ cần vũ lực mà đã đủ đạt mục đích, chẳng thà để Huyền soái phái đến một đạo tinh binh đánh một trận kịch liệt. Hiển nhiên là như thế không được, chỉ giúp cho Ta Huyền mượn danh đạo lý kéo đến hỏi tội chúng ta. Vì thế chúng ta không thể vì một cá nhân mà loạn bước chân, Tống Mạnh Tề giở thủ đoạn, chúng ta cứ phụng bồi y, để người người đều hiểu Đồ Phụng Tam ta không hề nuốt lời, Thích Khách quán sẽ y theo quy củ Biên Hoang Tập hành sự".

Âm Kỳ trầm ngâm nói: "Thật kỳ quái! Vì sao đến tận bây giờ Chúc Thiên Vân vẫn không hề có động tĩnh gì?".

Đồ Phụng Tam nhạt giọng nói: "Chuyện kỳ quái đã thấy nhiều rồi! Y chịu mang gổ trả lại cho Yến Phi, hoàn toàn không giống tác phong xưa nay, mượn chuyện Hoa Yêu thủ tiêu địa tô bắt buộc, lại càng cao minh ngoài suy đoán của mọi người, nhẹ nhàng thoát khỏi tình trạng bị tất cả mọi người chĩa mũi nhọn vào. Ta có cảm giác Biên Hoang công tử Tống Mạnh Tề và Chúc Thiên Vân có quan hệ gì đó, tên họ Tống mang hai trăm lượng vàng mua tính mạng mình, cũng là một cạm bẫy giống như đơn hàng của Thác Bạt Nghi, mà lại còn cao minh hơn, không dễ gì hóa giải".

Rồi lại hân hoan nói: "Chính như thế, ta lại càng cảm thấy kích thích hứng thú hơn với Biên Hoang Tập".

Nói đến đây, chợt trong đầu xuất hiện tư dung tuyệt thế của Kỷ Thiên Thiên, trong cuộc đời toàn là tranh đấu chém giết lẫn nhau, y chưa từng động tâm vì bất kỳ nữ nhân nào, Kỷ Thiên Thiên là ngoại lệ duy nhất. Cho dù chinh phục cả thiên hạ, nếu thiếu đi mỹ nữ như thế, gì thì gì cũng là một nỗi di hận.

Bất giác ngấm ngấm thở dài.

Âm Kỳ đồng ý: "Đúng! Bọn ta tuyệt không thể vì một sự kiện đột xuất nào để loạn bước chân, đối phó Hán bang là cần nhất, coi ra Giang Hải Lưu không dám công nhiên đối kháng với Huyền soái, chỉ có thể ngồi nhìn chúng ta tiếp thu cơ nghiệp Hán bang".

Đồ Phụng Tam thu liễm tâm tình, trầm giọng nói: "Công khai đến không được thì phải âm thầm đến, vì vậy Tống Mạnh Tề rất nhiều khả năng là người của Giang Hải Lưu. Biên Hoang Tập trận đầu ra quân không dễ ăn thua, bọn ta đành bí mật bố trí, đến lúc thích hợp sẽ cho địch nhân một đòn trí mệnh! Tống Mạnh Tề muốn đánh lạc sự chú ý của bọn ta, bọn ta còn làm hơn điều y muốn. Ba ngày! Ha! Ba ngày làm được nhiều chuyện lắm, bao gồm cả đoạt cái mạng chó của Chúc Thiên Vân. Chúng ta không thể cải biến mục tiêu đã định của Thích Khách quán, mà Thích Khách quán sẽ mang lại nhiều thuận tiện nhất cho bọn ta, cho phép chúng ta xuất sư hữu danh. Chúc Thiên Vân dám dùng xích sắt ngăn sông, đây là chúng ta không thể chối cãi phá hoại quy củ Biên Hoang Tập, gieo gió ắt gặt bão, y có chết đi, ngoài Hán bang ra chắc không ai nhỏ một giọt nước mắt. Minh bạch chưa?".

oOo

Phương Hồng Đồ đi quanh bốn góc ngửi hít một hồi, quay về chỗ ngồi, trong sự chờ đợi của mọi người, nói luôn: "Trác quán chủ tới góc đông nam, tây nam có mùi vị của Hồng lão và Cơ lão, nhưng khí vị Cơ lão nhạt hơn, chứng tỏ lưu lại ở đó thời gian ngắn hơn. Hai góc còn lại không có mùi vị gì lưu lại".

Chúng nhân nghe vậy không tin cũng phải tin, khứu giác thần kỳ như vậy, đem mọi chuyện nói ra cứ như chính mắt nhìn thấy, thực sự không ai tưởng tượng được.

Kỷ Thiên Thiên khen ngợi: "Phương tổng tuần đúng là kỳ nhân".

Hạ Hầu Đình thở dài: "Chẳng trách Hoa Yêu không giết được Phương tổng tuần không an tâm".

Song mục Phương Hồng Đồ thoáng hiện thần sắc bi phần kỳ dị, cúi đầu tựa như đang giấu đi một ý nghĩ gì đó không thể nói ra được.

Mọi người không ai để ý, trở thành mục tiêu truy sát của Hoa Yêu, đương nhiên không phải chuyện tốt lành gì! Chỉ riêng Yến Phi trong lòng xúc động, sự thực đối với Phương Hồng Đồ chàng luôn có cảm giác kỳ quái, sự tình không hề giản đơn như biểu hiện bên ngoài, đặc biệt cổ quái là Phương Hồng Đồ tựa hồ không ngừng bắn khoăn giữa chuyện bất chấp tất cả hay co vùi rút lui, càng làm cho sự tình thêm thần bí.

Trác Cuồng Sinh tổng kết: "Chúng ta đã chứng kiến bản lĩnh siêu nhân của Phương tổng tuần, để ông ấy lãnh trách nhiệm chủ soái Trừ Yêu đội không còn dị nghị gì, chúng ta bây giờ có cần theo thông lệ để các thành viên nghị hội giơ tay quyết định không?".

Mộ Dung Chiến cười: "Thiên Thiên tiểu thư nói ai dám không đồng ý nào? Phản đối giờ tay!".

Kỷ Thiên Thiên giận dữ: "Mọi người không quen chuyện được đề cử như thế sao? Hay là cứ tiến hành như cũ đi?".

Chúc Thiên Vân hoan hỉ nói: "Đích xác không có ai phản đối, trong tình hình hiện tại không thể có người nào thích hợp hơn, sự việc cứ thế quyết định chứ?".

Y quét mục quang một vòng coi mọi người gật đầu, rồi ngưng lại nhìn Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh vỗ tay nói: "Coi như quyết định như vậy, Phương tổng tuần có chỉ thị gì?".

Phương Hồng Đồ lại xuất hiện thần sắc bàng hoàng, nhưng khi ngược lên gặp ánh mắt chờ đợi của Kỷ Thiên Thiên, lập tức nhãn thần biến thành kiên định bất dịch, nói: "Tác phong xưa nay của Hoa Yêu là chuyên nhằm hạ thủ các mỹ nữ nổi danh của địa phương, khiến người ta càng thêm căm hận".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Phương tổng tuần không cần cố kỵ gì hết, cũng không phải lo Thiên Thiên cảm thấy thế nào, có điều gì cần nói xin cứ nói".

Phương Hồng Đồ nói: "Một khi chúng ta quyết định chọn mục tiêu là Hoa Yêu, phạm vi hành động có thể thu hẹp rất nhiều, trước tiên tôi cần một người biết rất rõ Biên Hoang Tập, sau khi triệt để nắm được tình hình Biên Hoang Tập, mới định ra được hành động chi tiết".

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Yến Phi.

Yến Phi gượng cười: "Ta sẽ giới thiệu Phương tổng tuần làm quen với Cao Ngạn".

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Đúng là không ai thích hợp hơn tiểu tử Cao Ngạn này".

Cơ Biệt cười nói: "Đừng quên còn có kẻ thương hoa tiếc ngọc là mỗ đây, để ta và Cao Ngạn liên thủ, đương nhiên sẽ không bỏ sót bất kỳ nữ nhân đủ tư cách nào".

Mộ Dung Chiến nói: "Trước khi quyết định Trừ Yêu đại kế, đầu tiên chúng ta hãy tìm cách bảo hộ Phương tổng tuần, nhưng lại không thể gây sự chú ý với người khác".

Hồng Tử Xuân nói: "Ta có một đề nghị hay hơn, trong số người của ta có cao thủ về dịch dung, chỉ cần cải trang một lần cho Phương tổng tuần, chắc chắn Hoa Yêu không nhận ra khắc tinh của hắn, ngoài ra lại phái người bảo hộ sát sao, như vậy mới vạn vô nhất thất".

Trác Cuồng Sinh vui mừng: "Đấy chính là hợp mưu hợp lực, ngày tàn của Hoa Yêu hẳn không còn xa nữa! Tạm thời hăng giao Phương tổng tuần cho Hồng lão bản bảo hộ, mọi chuyện xong rồi lại đưa Phương tổng tuần tới doanh địa của Yến công tử. Hành động Trừ Yêu giờ phút này chính thức triển khai, ai dám phá hoại quy củ của chúng ta, kẻ đó ắt phải trả giá cao, không ai là ngoại lệ".

- o O o -